

Szerkesztőségi iroda:

R-Szombat, Losonezi-uteza 24. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.**MEGJELENIK MINDEN HÉT VASARNAPJÁN.****Kiadó-hivatal:**

R-szombat, Losonezi-uteza 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előfizetési pénz-, hirdetmény-, nyiltér- és fel-zólamások.

Hirdetési díj:

Egy negyhasábos peitsor terfoga 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás után 30 kr.

Nyiltér:

Egy sor 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala Rimaszombat Losonezi-uteza 24. sz., nemkülönben minden hazai postahivatal. Az előfizetéseket legzélszerübben posta-utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Nem alszik, de meg van halva!

A „Gömör-Kishont“ 32. számában „Gömör-megye alszik“ cím alatt egy cikk jelent meg, melynek célja lett volna megtörni a rideg közönyt, melylyel a „Tompa-szobor“ eszméje Gömörmegye nagyjai által fogadtatott. Tizenkilenc tavasz ültetett már a nagy költő sírja fölé virágokat, a huszadik őszi sárgult levelei susogják a kedves hantokra hullva:

„Saját sorsom látom ebben,
Lehet-e meghalni szebben?“

Egyik év siet a másik után, a hervadó őszt a gazdagon viruló tavasz váltja fel, a téli esendőt a pacsirta édes éneke töri meg. Csak Gömörmegye nagyjainak a szíve nem tud szabadulni a rideg közönytől, csak Gömörmegye nagyjai nem látják a ragyogó harmateseppekben felírva, s nem hallják a sárguli l-velek susogásában:

„Szívet eseréljen az, a ki hazát eserél.“

Csak ők nem akarják tudni, hogy a hegyipatak is ezt esörgedezi: „Gömörmegye alszik,“ csak ők nem akarják megérteni, hogy a szellő is ezt susogja: „Nem alszik, de meg van halva.“

Mert, hogy midőn a halálra ítélt apagyilkos a máglyára lép, könytőlul szerető édes anyjának szemébe, — azt megérti az emberi ész, de, hogy a haza egyik legnagyobb költőjének „emléke“ iránt miért maradnak anyira közönyösek, épen szülőmegyéjének nagyjai, — talán barátai, — homály és titok.

Mit vétett ő a hazának? mit Gömörmegyének?!

Tette azt, a mit Petőfy, tette azt, a mit Arany, s forró imákat küldött az eget urához azokért, kiknek vére a (hazáért) szabadságért való nemes

küzdelemben, pirosra festette a haza földjét. Bátorította a félénket, vigasztalta a szenvedőt . . . Szóval tette mindazt, a mi egy embert nagygyá, az utódok előtti hálás megemlékezésre méltóvá tehet.

És mégis

De hallgatok, hiszen az én szívem nem a szemrehányások forrása; az én szívem az, mely kérve kér.

Óh értsétek meg hát megyénk nagyjai, a midőn szívetekhez így szól a hazafi: „Állítsunk Tompa-szobrot!“

Vagy ha a megye nagyjai kicsinylik Tompát, s a közönyösség rideg leplébe burkolják szívüket — ám legyen. De szülővárosa nem tagadhatja meg, hogy Tompa az ő fia; — s e város polgárainak dícsősége, büszkesége, hogy azon város polgárainak neveztetnek, melyben Tompa született.

Épen azért, ti lelkes polgárok, ragadjátok fel, lobogtassátok meg a zászlót, melyre az igaz, hazafiúi érzelem írta fel eme szavakat: „Állítsunk Tompa-szobrot!“

Adjatok szárnyakat ez eszmének, hogy képes legyen minél hamarabb a megvalósulás honába repülni.

Ne az én gyöngye szavaim, de az eszme ösztönözzön titeket arra, hogy megmutassátok, miszerint Rimaszombat városának polgárai készek, sőt örömmel szakasztanak le a szívökről egy-egy rózsát, a hála virágát, hogy azt ama feledhetlen sirhalmora helyezték, mely Tompa Mihálynak, hazánk nagy költőjének porait rejti magában.

Mert nemes lelkű polgárok! minél többen termelnek olyan rózsát, mint a melyet mi szívünk-ről leszakasztva, a nagy költő emlékének akarunk szentelni: annál kellemesebb lesz illata, annál több lelket gyönyörködtet, annál büszkébben gondolha-

tunk arra, a miért élünk egyedül, t. i. hogy mi magyarok vagyunk! testvérei a nagy költőnek, kit 1817. évi szeptember 28-án adott hazánk-nak a gondviselés.

Ha alszik, vagy épen meghalt Tompa „emlékére“ nézve a megye, legyen ébren a város — Rimaszombat. Vályvölgyi.

A rimaszombatban 1887. évi október hó 17. és 18. napján tartandó rendes őszi megyebizottsági közgyűlés tárgysorozata:

Alispáni jelentés a megyei közügyek állapotáról.
A közigazgatási, árva és gyámhatósági kiadásokról szóló 1888. évi költségvetés.

Alispáni jelentés a klenóczközösi ev. iskola alap tulajdonát képező ingatlanok rendezése tárgyában.

Belügyministeri rendelet a közgyűlési ügyrendről alkotott szabályrendelet módosítása tárgyában.

Belügyministeri rendelet a hivatalnál lemondott választott tisztviselővel szemben követendő eljárásról alkotott szabályrendelet módosítása tárgyában.

Belügyministeri rendelet a megye szervezési szabályrendelet módosítása iránt.

Belügyministeri rendelet a megyei tisztviselők munkaképtelenség esetén szabadságoltatásukat tárgyazó szabályrendelet módosítása iránt.

Közmunka ministeri rendelet a hófúvások eltakarítási költségeinek mikénti fedezése tárgyában.

Belügyministeri rendelet Holló Ilona festésznő részére megszavazott pénzbeli segély tárgyában.

Belügyministeri rendelet a községi költségvetés és zárszámadások kiállítása tárgyában.

Közmunka ministeri rendelet az utftartási költség-előirányzat és utthalózatokra vonatkozólag.

Zólyom megye alispánjának 1886. évi jelentése.

Zólyom megye átirata a községi terhek viseléséhez az állam részéről való hozzájárulás tárgyában.

Zólyom megye átirata az országos telenezházak felállítása érdekében.

Me gy ei közigazgatási bizottság jelentése a földadó-kataster nyilvántartása tárgyában.

Me gy ei közigazgatási bizottság jelentése a járási erdő-tisztek fizetésére vonatkozólag.

TÁRCSA.

Szent Péter visiója.

Hogy a menyország kapujában
Unottan ülvén egy magában,
Ha azt néha megkopogtatják,
— A mi nagyon ritka manapság, —
S ki egy silány éltet bevégez,
Aztán jussot formál az éghez,
Affele lélek diderg ottan,
Ijedtségtől összefagyottan;
Mi mindent nem csinál vele
Az égnek szent házmestere,
Kik csinyjeit hirtelen merték,
Azt már többször megénekelték;
De hogy az apostol mit nyílt,
Mig itt e földön szerte járt — keit,
Arról — ámbár sokat regélnek, —
Vajmi ritkán szól még az ének.
En hát, — ha nem haragszik érte
A szent kapus, ott fenn az égbe —
Ime ékes rimekbe szedek,
Földi éltéből egy esetet:

* * *

Bárgyu, görhes számár hátán
Büszkén ült már Péter bátyám.
Menni akart messze, messze,
A szent ígét, hogy hirdesse;
Lopva készült, kora reggel,
Felesége nem ábredt fel. —
Ep' indult már az apostol,
Mikor a nő valahonnan
Csak elébe, oda toppan:
„Hová Péter!? szökni látlak.
Egy kiesikét nosza várj csak!
Ruháimat mig feltűzöm,
Hogy magad menj, azt nem tűröm.“
Asszonyi nyelvet nem mérhet nyelvet,
Péternek hát várni kellett;
Hogy így füstbe ment a terve
Szegény magát majd megette,
Nem szerette ezt a dolgot,
S egész uton üngött, morgott,

Meg is adta mérge árát,
Összerágta pipaszarját.

Tengerparti Joppé város
Mindenfelől igen záros,
Péter, meg a felesége,
Oda értek el estére.
Ott mindjárt a sorompónál,
Beesületes szíjgyártónál,
Mikoron jól ittak-ettek;
Egy kis szobát ki is vettek.
Péter — mint az irás mondja —
Hogy az asszony ugy befonta
Azt se hogy szívelhetne,
Hisz mindig ott volt mellette,
Örkődött rá, óvta, holott
Muri után áhitozott.

„Megálj“ — tört ki végre Péter
Magában, hogy feküdt éjjel —
„Elég tágas im ez ablak,
Isten uesese itten hagylak.“
Feleségét — szegény pára,
Jó helyt lelven éjszakára —
Gyanutlanul, puha ágyon,
Elynomta az édes álom.
Péter se rest, mint az ürge,
Annyira friss, olyan fúrge,
Még a neszt is elkerülve
Papucsot ránt a lábára,
Belegrik nadrágjába,
Lajbit is vesz, melyre aztán
Rásimul a hosszú kaftán.
Egy lódulás — s kinn a földön.
Hogy esett ott szegény hasra,
S hogy veszett el a kalapja,
Időm azzal nem is töltöm.
Denique felezihelődött
S agyában ily tervet főzött:
„Iszom, mig eljő a hajnal, —
Akkor pedig ügygyel-bajjal
Visszajutva, — a sötétben
Ágyba fekszem ujra szépen.“
Közébe volt egy csapszék,
Ott igen jól mulattak még,
Szólt a zene, pörgött a táncz,
Ugyan rakta három finanez.

Péter betért pusztá fejfel.
Megkinálták tüstént helylyel,
Ott aztán — hisz alig várta —
Bevegyült a társaságba.
Folyt a jó nedv, nőtt a jó kedv,
Péter füle lángveres lett,
Hej! csinált is oszt' parádét,
Hordatta a limonádét.
De bár vig zaj körülvette
Nejét még sem feledhetne,
Pittymalaktor, kakas széra,
— Valamikép baj ne legyen —
Kiosont, hogy haza térjen.
Egy kis „spitze“ talán volt is
— Tagadta különben holtig.
Álomba is volt tán félen
— Ugy beszélte egész ébren —
Korgott is tán kissé gyomra,
— Hogy jól lakott ő azt mondta, —
Elég hozzá a szállásán,
Midőn felbujt, a padlásra,
— Hogy az asszony meg ne lássa, —
A mint pirult már a hajnal,
Belőle csak bíbor arcezel
Kinyitott egy fehér angyal.
Akkoron meg az apostol
Nem állott a menybe poszton,
Nem volt kapesa a nagy éggel,
S ismerős ily szép eseléddel.
Csak ellótt szemé-szája,
Csepp izzadt ki homlokára,
A mint nézte,
Hogy feléje
Lassudad szárny lebegéssel,
Mehajtott fej üdvözléssel
Jött az angyal, ki mosolyt oszt,
S leterített egy nagy abroszt;
A mi benne volt . . . ! az már sok,
Menyben sütték a szakácsok.
Ember olyat ki nem főzne,
A mi ottan sülvé-fözve,
Igy vagy amugy nem lett volna;
Paprikázva, avagy sózva,
Ott heverték a szalonnák,
Füstölt kolbászt, sódort, sonkát,
Ehetett vón mindent Péter,

